

et lovforslag, der gav mulighed for afholdelse af faglige møder inden for en tidsperiode i lighed med den bestemmelse, det private arbejdsmarked og andre grupper, der ikke er tjenestemænd, har.

Mindretallet finder, at det havde været det mest rimelige, om regeringen havde nedsat den arbejdsgruppe til kulegravning af hele tjenestemandssystemet, som både TFU, KTU og sidst socialpædagogerne har anbefalet og tilbudt, for derefter at tage stilling til de ændringer, der givet er brug for, og derefter fremsætte lovforslag herom.

På baggrund af ovenstående indstiller mindretallet lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlemmer af udvalget) udtaler:

Årsagen til den fælles front bestående af socialdemokratiet og de borgerlige partier vendt mod tjenestemændene er tjenestemændenes reaktion på lønpolitikken og statens og kommunernes misligholdelse af det sæt af forpligtelser, der påhviler dem i forbindelse med tjenestemandssystemet. Der er således i de senere år oparbejdet et betydeligt lønefterslæb for tjenestemandssansatte (såvel som andre offentligt ansatte) på trods af, at tjenestemændenes manglende aktionsret har som forudsætning, at deres lønninger følger udviklingen på det private arbejdsmarked.

De offentlige arbejdsgivere har ikke vist vilje til at realitetsforhandle dette lønefterslæb, og derfor fandt tjenestemændene det nødvendigt at markere deres kraftige utilfredshed med dette gennem en arbejdsnedlæggelse af 3 timers varighed den 15. marts 1979 i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. Det var arbejdsgiverparten, der fremtvang denne situation med deres hårdhændede nej-politik. En politik, de i sidste instans gennemtvinger ad lovgivningens vej.

De tjenestemandssansatte kan selvfølgelig ikke bare finde sig i, at arbejdsgiverparten ikke overholder sine forpligtelser. Dermed opstår jo de konfliktsituationer, som den manglende aktionsret netop forudsætter ikke må opstå. Dermed viser adgangen til at aktionere sig som en klar nødvendighed.

Den politiske reaktion har ikke været den mest naturlige: at staten og kommunerne sørgede for at overholde egne forpligtelser gennem at fjerne lønefterslæbet. Derimod for

regeringen ud med bål og brand. Et cirkulære blev udsendt for på centralistisk vis og uden lovhjælp at sikre en ensartet disciplinær forfølgelse af de aktionerende. Men tjenestemandssloven viste sig dårligt egnet til dette. Den kræver tjenestemandssforhør m. m., der modvirker en kollektiv afstraffelse af tjenestemænd, der aktionerer. Det giver grus i maskineriet også på grund af, at nogle kommunale arbejdsgivere viste fuld forståelse for tjenestemændenes arbejdsnedlæggelse og ikke ønskede at medvirke til de disciplinære foranstaltninger.

Nu kommer så dette forslag, som udvider adgangen til at iværksætte sanktioner mod tjenestemandssansatte m. fl. Alt hvad der overhovedet kan tænkes at have karakter af faglige kampskridt kan herefter pådømmes ved tjenestemandssretten. Ved at centralisere adgangen til at indklage tjenestemændene gennemtvinges en ensartet behandling. Det sikres, at arbejdsgiverparten ikke splittes op i de gode, de onde og de grusomme. Der bliver kun plads til de sidste to kategoriers handlinger.

Det eneste positive, der kan siges om dette lovforslag, er, at det sikkert vil få mange flere til at slutte op bag venstresocialisternes holdning til tjenestemandssystemet. Det har helt klart vist sig uholdbart at pantsætte egne interesser og påtage sig en loyalitetsforpligtelse i forhold til samtlige statslige og kommunale målsætninger, der på så mange områder og måder angiver lønarbejdernes interesser og levevilkår. De angreb, der hagler ned over lønarbejderne, taler deres eget tydelige sprog.

Det er uholdbart, at aktionsretten pantsættes. Det bliver ikke bedre af, at det sker for at opnå større tryghed i ansættelsen, end der kommer resten af lønarbejderne til del. Tjenestemandssystemet splitter lønarbejdernes kamp og styrker de offentlige arbejdsgivere. Ofte på bekostning af tjenestemændenes egne organisationer. Splittelsen er formålet og resultatet. Disse erfaringer og dette lovforslag må føre til, at de faglige organisationer tager skridt til en afskaffelse af tjenestemandssystemet.

Mindretallet indstiller derfor lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.